

Dávid sátora

Gavrilut Radu

Elhangzott: 2020. július 15-én, Nagyváradon

Nagyon megérintett amit a Krónikák első könyvében olvastam Dávidról, és az, hogy a Sámuel első és második könyvében először Izráel népének és Dávidnak a története van leírva, utána pedig - a Krónikák könyvében - a királyoknak az Úr házához, a Templomhoz való viszonyulása. Számomra mindig egy dilemma, és nem tudom megérteni, hogy lehet az, hogy csak kevés ember jut el oda, amit Dávid tett - rögtön azután, miután az egész Izráel felett király lett. A Krónikák első könyve 11. részében és azután fel vannak sorolva Dávidnak azok a vitézei, akik segítették őt, hogy elfoglalja pozícióját Izráel felett. Tehát a hitéletben minden ezen a ponton kezdődik: az Úr király legyen. Őneki kell uralkodnia az életünk felett. Innen kezdődik minden.

Három fejezet foglalkozik Dávid második tetteivel: hogy elhozza a frigyládát Jeruzsálembe. A Templom még nem volt kész, ezért sátrat épített a frigyláda számára, amit Dávid sátorának neveztek. Ez nem volt valami nagy és látványos, mint a gyülekezet sátora a gibeoni magaslaton, ez Dávid sátora volt. Dávid a gibeoni magaslatról elhozta oda a frigyládát.

Ha olvassuk az Ószövetséget, láthatjuk, hogy a gyülekezet sátorában két helyiség volt: az egyik a szent hely, a másik pedig a Szentek Szentje (a függönyön túl volt a frigyláda.) Olyan szoros összefüggés van az Ó- és Újszövetség között, hogy ha nem érted az Újszövetséget, semmit sem tudsz megérteni az Ószövetségből. A frigyláda az idők során belekerült egy edény mannával és később, a Mózes negyedik könyve leírja, hogy belekerült az Áron kihajtott vesszeje is, amely gyümölcsöt termelt. Tehát a frigyládaiban benne volt a bizonyosság, vagyis a törvény táblái, és a bizonyosság mellett ott volt a manna és Áron vesszeje. Nagyon érdekes ez a dolog. A frigyláda a lényeg. Tudjátok, amikor bevették Jerikót, az Úr bizonyosságának ládája az Urat jelképezte. A függöny elülső részén a gyertyatartó, az asztal a kenyerekkel és a tömjénes oltár az Úr munkájáról szól, de a frigyláda magáról az Úrról. Tudjuk, hogy Dávid először elköltöztette a gyülekezet sátorát Silóból a gibeoni magaslatra, és onnan végül elvitte Jeruzsálembe. Nagyon érdekes. Elvitte Jeruzsálembe, Dávid sátorába. Nem várta meg, hogy a templom kész legyen és a gyülekezet sátorából egyenesen a templomba vigyék azt. Egyszerűen elvitték a Dávid sátorába.

Nagyon megérintett az, hogy megépítették a sátorhoz tartozó külső dolgokat: az oltárt, a rézmedencét, a templom tárgyait és a frigyládát, ami a függönyön túl lett elhelyezve. De amikor Salamon megépítette a templomot, mindezek a tárgyak sokkal nagyobbak, fenségesebbek voltak, mint azok a gyülekezeti sátorból valók. Az egyetlen dolog, ami ugyanolyan méretű maradt, tudjátok mi volt? A frigyláda. A frigyláda nem változott. Az Úr ugyanaz. Az Ő munkájának a megértése lehet nagyobb. És eljön az az idő, amikor az ezeréves birodalomba lépünk, hogy ott minden dolog fenségesebb lesz, mert akkor az Úr munkáját jobban megértjük. Az egyetlen dolog, ami ugyanaz lesz: Krisztus, Aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Amikor a pusztába kerültek, Kádes-Barneától kezdve 38 éven át semmit nem tudunk a frigyládáról. Egyszer említve van, de csak úgy, mint egy akármilyen tárgy, amelyik ott van egészen addig, ameddig a nép bemegy Kánaánba. A láda oldalán karikák voltak, amelyekbe beletolták a rudakat, és így hordozták a bizonyosságot a papok a vállaikon. Nincs más út. Nincsenek mágikus utak, amelyek által az Úr jelenlétét kikönyöröghetnénk magunk közé. Egyszerűen a papoknak kellett hordozniuk a vállaikon. És amikor a papok a vállaikon vitték és bementek a Jordán vizébe, bizonyos,

hogy azok a papok a halálban maradtak, amíg az egész nép be nem ment Kánaánba. Ez egy képe annak, amit az Úr ma akar munkálni azok által, akik megértik, hogy a halálnak először bennünk kell munkálkodnia, a többiekben pedig az életnek. Nagy kiváltság az testvérek, hogy megértsük ezt a dolgot.

Tudjuk, hogy akkor is, mielőtt Dávid elvitte Jeruzsálembe a frigyládát, a gibeoni sátorban nagy szolgálatok zajlottak. Ott volt a rézoltár, amely nélkülözhetetlen ahhoz, hogy közeledni lehessen az Úrhoz. Ott volt a réz medence, amelyben a papoknak meg kellett mosakodniuk, hogy bemenjenek a sátorba szolgálni. Nem mehettek be, ha nem mosakodtak meg. Ott volt az arany gyertyatartó, amely világított, az asztal a kenyerekkel, és az arany oltár a tömjénnel. Mindezek nagyon fontosak, de a lényeg a frigyláda. A frigyláda magát Krisztust és az Ő jelenlétét jelképezi. Ahogy akkor ezek a dolgok történtek, úgy van ma is: a rézoltáron, Krisztus áldozatán keresztül lehet közeledni Istenhez. Igen, emberek térnek meg az Úrhoz. A sokaság is evett abból a kenyérből, amikor az Úr Jézus szétosztotta (Jn 6. rész). Ettek, jóllaktak és nagyon elégedettek voltak, és másnap újra keresték Őt, de akkor Ő azt tette, amit nekünk most meg kellene érteni: megpróbálta valahogyan saját maguktól Önmagára irányítani a figyelmüket, Önmagához hívni őket. Ez nehéz volt. Éppen úgy, mint ma. Az emberek tudják, hogy ők megváltást nyerhetnek az Úr munkája által. A rézoltár, a medence, az arany gyertyatartó, az asztal a kenyerekkel, az oltár a tömjénnel - mindezek fontosak. De az Úr azt akarja, hogy Hozzá közeledjünk. Az Ő váltságműve által vagyunk megváltva, de azután meg kell ismernünk Őt. És az történik ma is, hogy a gyülekezetekben vannak komoly emberek, megtérnek az Úrhoz, és vannak az Úr munkája iránt nagyon odaszánt életűek, de nem az Úr számára odaszántak.

Látjuk, milyen kanyargós útja volt a frigyládának. Még Silóba is elkerült, ahol nagyon sok ideig volt (míg Izráel távol volt az Úrtól). Éli volt a főpap, és tudjuk az ő történetét. A filiszteusok legyőzték Izráelt, és azt hitték, hogy ha elviszik a frigyládát a harctérre, akkor majd győznek. De nem így történt. Mert az Úr elsősorban az ő népe szentségét értékeli. Tudjuk, hogy elvitték a filiszteusok, majd visszahozták, és Abinádáb házához került. Ott nagyon sok ideig volt, és valószínűleg egy ideig el is volt rejtve. Amikor Dávid kereste, nem volt az Abinádáb házában, és Jair mezején találták meg. Lehetséges, hogy elrejtették a filiszteusok elől. Aztán azt hiszem, hogy újra az Abinádáb házába került, ahonnan Dávid elvitte.

Ide szeretnék eljutni, ahogyan Dávid szerette az Urat. Ha szereted az Urat, akkor Őt magát akarod megismerni, nem csak az Ő munkáját. Az Ő munkája fontos. Senki sem lehet megváltva, csakis az Úr munkája által. Arra gondoltam, hogy ma milyen egyszerű az evangélium: Krisztus meghalt a mi bűneinkért, az írások szerint. Ez nem bonyolult. Bonyolulttá válik, de tulajdonképpen nem az. És miután megismerted az Ő munkáját, az Ő vágya az, hogy megismerd Őt magát. Dávidot nagyon foglalkoztatta ez. Elhozta a frigyládát, elhozta Jeruzsálembe és készített egy sátrat a számára. Nekünk is ugyanezt kell tennünk ma. Amikor a frigyláda odaért az Abinádáb házához, vagy amikor odaért az Obed-Edom házához, vagy amikor a Dávid sátorába került, az Úr megáldotta ezeket a helyeket. Nem sok ideig volt az Obed-Edom házában, de meglátták, hogy Isten megáldotta Obed-Edom házát a frigyládáért. A mi házaink áldásai nem elsősorban anyagiak, hanem szellemi áldások.

Ismered az Urat? Azokban a helyzetekben, amelyeken átmegy, amelyek sokszor nagyon nehezek, az Úr azt akarja, hogy megismerd Őt, hogy Ő kijelentse magát neked. A frigyládban levő bizonyosság előtt ott volt az edény a mannával. A manna tulajdonképpen a János evangéliuma 6. részében Krisztusról beszél. A szövetség ládája a bizonyosság ládája lett. De a szövetség ládája akkor lett a bizonyosság ládája, amikor a nép elkezdte enni a mannát. Krisztusnak meg kell testesülnie bennünk, részünkkel kell válnia. Nem csak annyi, hogy valakit hallok beszélni Őróla, hogy Krisztus bennetek, a dicsőség reménysége. Hogyan láthatják az emberek Krisztust bennünk? Azt gondoljátok, hogy csak úgy, hogy hallani fognak bizonyos igeverseket, amiket mi mondunk Őróla? Nem! Valami, amit Ő

mondott a legnehezebb időszakunkban, részünkkel válnak, beépülnek az életünkbe. A manna, amit a zsidók megették a pusztában, részükkel vált. Ha Krisztus nem válik részeddé, nem lesz bizonyosságod. Egyszer egy testvér meghallgatott egy igehirdetést és én megkérdeztem: milyen volt a prédikáció? Azt mondta: az elején jó volt, de a végén nem volt olyan jó. Én azt mondtam: Krisztust kell meglátnod. Ha Krisztus ott van, lehetetlen, hogy ne lásd Őt.

1990-ben voltam Budapesten. Előtte itthon jártam több helyen, de kiábrándított, amit hallottam. Isten Igéje, mint Éli idejében, ma is ritka. Sokszor hallottam jó dolgokat, de nem tapasztaltam Krisztus jelenlétét. Jó gondolatok vannak. Elmentem egy vasárnap reggel Budapesten az alkalomra, és mire odaértem fáradt is voltam. Semmi elvárásom nem volt az itthon eddig tapasztaltak után, és csak úgy, szinte félig behunyt szemmel hallgattam, hogy mit mond a prédikátor. És ahogy beszélt, egyszer csak észrevettem, hogy mond valamit. Ahogy beszélt, egyszerűen éreztem, mintha szellemben megkent volna. Testvérek, amennyire fáradt és álmos voltam, egyszeriből felébredtem. Észrevettem, hogy ez az ember Isten Igéjével rendelkezik. Most semmilyen kapcsolatom nincs vele, az Úr áldja meg őt most is.

Azt szeretném mondani, hogy az Úr jelenléte egy ritka dolog. Emberek megtérhetnek az Úrhoz, hogy lássák Krisztus vérének értékét - ez valóban nagy dolog. Hogy megismerjék az Ige megtisztító munkáját, nagyon nagy dolog. Hogy legyen mennyei világosságuk, ami világít – nagy dolog. Van világosságod! Hogy egyél az asztalon levő kenyerekből, és ismerd a meghallgatott imádságot, amit az oltár a tömjénrel jelképez, lehet, hogy azt mondod, nekem ennyi is elég. De testvérek, van valami fontosabb: hogy megismerjem Őt. A helyzetekből, a megpróbáltatásokból, amelyeken átmész, vágysz arra, hogy megismerd az Urat? Megérted azt, hogy mindezek azt munkálják, hogy megismerd Őt? Hogy jöttél ki az utolsó próbából, amelyben voltál? Megláttad, hogy ez egy lehetőség, hogy megismerd az Urat, vagy arra gondoltál, hogy Uram, szabadíts meg ebből?

Dávid nem nyugodott addig, míg el nem hozta a frigyládát Jeruzsálembe. Először nem értette meg. Tanácskozott az emberekkel, a vitézeivel, de nem a papokkal. És később megértette, hogy a papoknak kell a frigyládát a vállukon hordozniuk, nem viheti akárki. A frigyládát hordozni kell. Milyen szíve volt Dávidnak! És milyen szívük van mindazoknak, akik keresik az Urat, és nem elégszenek meg csupán az Ő munkájával. Az Ő munkája lényeges, de van ennél több. Nem elégszenek meg ennyivel, hanem meg akarják ismerni magát az Urat. Ezt jelképezi a frigyláda. Emiatt volt olyan nagy probléma a frigyládával addig, amíg Salamon fel nem építette a templomot, ahol készítettek a ládának egy helyet. Amikor viszont a nép eltávolodott az Úrtól, az Úr elhagyta azt a templomot, és később lerombolták.

Elégedett vagy ennyivel? Van sokkal több ennél. Sokkal több van a hitéletben, mint amit mi megtapasztaltunk. Nem akarom folytatni azzal, amit Dávid tett a ház építéséért, de azt akarom mondani testvérek, hogy imádkozhatunk így: Uram, nem akarok elégedett lenni semmi mással, csak Veled. Nézzétek, mit mond Aszáf a 73. zsoltár 25-28. verseiben: **„Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm a földön. Ha elfogyatkozik is testem és szívem, szívemnek kösziklása és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindörökké. Mert ímé, akik eltávoznak tőled, elvesznek, mind kiirtod azokat, akik elhajolnak tőled. De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenbe vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.”** Tudjátok miért mondja Aszáf ezeket a dolgokat? Aszáfot Dávid oda tette Jeruzsálembe a frigyláda mellé, nem a gibeoni sátorba. Ő a frigyláda mellett volt, látott valamit, látta az Urat. Ha olvassátok az ő zsoltárait, láthatjátok, mennyi mindent megértett.

Testvérek, ne legyünk elégedettek, hanem legyen bennünk egy szent elégedetlenség. Az Úrhoz jöttünk és megismertük az Ő munkáját. Tökéletes megváltásban van részünk. Az Úr Jézus vére megtisztított a bűneinktől. Elfogadott úgy, ahogy voltunk. A függöny, amely elválasztja a szent helyet a Szentek Szentjétől, ketté szakadt, és szabad menetelünk van az Atyához. Az Úr munkálkodik a mi

szíveinkben és helyezze a szívünkbe a szent vágyat, hogy megismerjük Őt.

A frigyláda soha nem tért vissza Silóba. A frigyláda soha nem tért vissza Gibeonba. Dávid bevitte a sátorába, amit annak készített. Most az következik, hogy elfoglalja központi helyét a királyságban, amikor az eljön. A frigyláda magáról Krisztusról beszél. Ha az Urat akarod keresni, ne keresd magasztos, pompás helyeken. Keresd és találni fogsz olyan otthonokat, amelyek áldásban részesülnek Ő általa, és ott van Ő. Ne keresd Gibeonban, sem Silóban. Dávid egy sátrat készített a frigyláda számára, amíg a templom fel nem épült. Az Úr most azt várja, hogy egy sátrat készítsenek neki, hogy ott legyen Ő addig, míg elfoglalja központi helyét az ezeréves királyságban.

Krisztus nagy és fenséges lesz. Ő ma is fenséges, de akkor mindenki látni fogja ezt. Testvérek, legyünk mi azok, akik már előre megértik az időket és megértenek dolgokat, amiket mások nem értenek. De mert megértjük, ezeknek teljesen meg kell változtatnia az életünket. Életünknek szentnek és tisztának kell lennie. Az Úr áldjon meg titeket. Ámen.